

*Generation in Transition: Youth Transitions among Native-Born Descendants
of Immigrants from Turkey*

E. Keskiner Delgen

English Summary

The current study aimed to explore the youth transition experience of native-born descendants of immigrants from Turkey living in Amsterdam and Strasbourg. These are young people who have been born and raised in Amsterdam and Strasbourg but whose parents have arrived in these cities or in the host countries as immigrants from Turkey. First of all, the study is inspired by the rich literature on transitions in youth sociology, which examines and embraces the complexity of youth transition experiences today (Furlong, 2009) and contributes to this literature by focusing on the descendants of immigrants, whose distinctiveness has been documented but not studied in depth. On the other, it applies the propositions and theoretical discussions of youth transition studies to the case of native-born descendants of immigrants and tries to bring an alternative perspective to the field of second-generation research by analysing youth transitions as an ongoing process, rather than as an outcome. It thus understands transitions, not as a singular event, but as an ongoing series of practices. This approach concurs with findings of previous studies that postulated that youth transitions today are both complex and intertwined, as young people shift back and forth between education and work (Furlong, 2009, Schoon and Silbereisen, 2009, Wyn and Dwyer, 1999). Furthermore studying transitions as processes requires taking up a retrospective approach and trace the transitions back to secondary school experiences (Raffe, 2009, Van De Werfhorst and Mijs, 2010). The quantitative and qualitative section of the study have pursued a retrospective approach to track the transitions back to secondary school and then follow the trajectories of the respondents through their distinct educational tracks, student employment, internships and into the labour market. This approach to transition as a process makes it hard to report any “final” outcome of the transitions of the respondents, who were between 20 and 30 years old at the time, and whose trajectories were (and still are) open to transformation.

Furthermore, by applying a comparative analysis, the study compares and contrasts both the institutions and the experience of young people across two distinct settings; Amsterdam and Strasbourg. In so doing, it explores how significant cross-national and cross-city differences in education systems and labour markets are in shaping the experience of descendants of immigrants (Crul et al., 2012, Van De Werfhorst and Mijs, 2010). The comparison of transitions in two European cities, Amsterdam and Strasbourg, drew attention to the role of macro-structural and especially institutional differences between these two settings in shaping the transition trajectories. The comparative mixed methods enabled both mapping and exploration of the dynamics of transitions in both settings in considerable detail. In the quantitative section of the research, the TIES survey, which was at the time the most elaborate and up-to-date city-level dataset available for both Amsterdam and Strasbourg, was utilized to achieve a robust comparison (Crul et al., 2012). In the

quantitative sections the cohorts of both native-born descendants of immigrants and their peers with native-born parents are identified and the latter group is utilized as a comparison group and a proxy for the general trends. The qualitative section concentrated exclusively on a subset of TIES respondents from both locations who were native-born and both of whose parents had arrived from Turkey. In-depth semi-structured interviews with 50 descendants of immigrants from Turkey were conducted to explore their individual experiences of and perspectives on their transition trajectories. As illustrated in chapter four, the respondents of this study had parents who had followed similar migration histories, the majority having arrived in the 1970s from the central and eastern Anatolian regions. The comparability of migration histories of the parents forms the starting point of the cross-country comparison. Nevertheless, the study illustrated that exposure to different national settings lead to differentiation of resources among both immigrant parents and their descendants. Considering both this heterogeneity and the primary concern of the study to explore individual experiences, it is also hard to identify the immigrants and their native-born descendants as a group; they neither form a homogenous collectivity nor organize around a “group” (Brubaker, 2004). The object of study here has thus been the experiences of youth transitions in distinct settings of the native-born descendants of immigrants from Turkey.

With regards to the findings of the study, the first structural difference between the two cities was the design of the education systems, especially with regard to early stratification. The way transitions develop cannot be examined without taking into account early tracking in education systems (Raffe, 2009, Van De Werfhorst and Mijs, 2010). According to the TIES Survey in both setting majority of the native-born descendants of immigrants from Turkey were tracked into the vocational track in Amsterdam (72%) and in Strasbourg (54%). Among the respondents only a minority (13% in Amsterdam and 8% in Strasbourg) later successfully managed to prolong their studies into higher education after being tracked into vocational education. While contemporary youth transitions are often described as “prolonged”, the descriptive findings from the TIES survey reveal that prolonging studies and to delay transition is not a straightforward activity in every setting as education systems which practice early stratification condition and limit how and the extent to which transition can be prolonged. Furthermore the qualitative interviews illustrated the role of the immigrant parents during education and early tracking via different forms of capital in the form of practical information that they have come to develop. In both settings, informed parents sent their kids to prestigious schools, hoping this strategy would help their children gain access to better education. According to the accounts of the respondents, in Amsterdam students’ early tracking decisions reflected their CITO score and their teachers’ advice, and neither the parents nor the respondents themselves played a significant role. In Strasbourg, however, the parents were able to influence the decision of the class council on whether their children could pursue an academic track. As a result

tracking decisions in Strasbourg were thus more amenable to parental demands and cultural capital, as well as the aspirations of the students. Hence transition processes in both settings were structured not only by the moment of transition but already conditioned by early streaming outcomes and the kind of role that the parents and significant other played during this processes.

Next chapter six argued that the transition between work and study has become complex and permeable since in both settings, but especially in Amsterdam, young people enter the labour market while they are still studying. The qualitative interviews showed that, through access to internships and relevant part-time work, young people were able to develop not only occupational skills but also cultural and social capital instrumental for smoothing their future transitions into the labour market. This was particularly crucial for those higher education students without access to social networks via their parents or family. In terms of internships, vocational track students in Amsterdam had more internship experience compared to those in Strasbourg. This was also the case for tertiary vocational education (HBO), where in Amsterdam students had extended periods of internships while in Strasbourg only one segment of tertiary vocational training provides such an opportunity (*BTS en Alternance*). In both settings, those students able to secure student jobs relevant to their studies benefited most from student employment as they had a positive impact on their CVs. However, work-study combinations did not always lead to positive outcomes. In Strasbourg, difficult working arrangements and demanding school hours made it difficult for students to work while studying. . Parental financial capital thus emerged as a crucial factor in whether or not education could be prolonged and how. In Strasbourg, those students whose parents could guarantee their children's school and personal expenses could choose not to work if they felt it would harm their academic studies. In Amsterdam, all students worked, irrespective of their parents' income level. However, financially supportive parents still enabled students to be selective about employment opportunities and hold out for jobs that would improve their employability and network of contacts.

Consistent with previous studies (Milewski and Hamel, 2010), my findings illustrate that marriage is the most common and preferred cohabitation practice among the native-born descendants of immigrants from Turkey both in Strasbourg and Amsterdam, and it played a crucial role in respondents' transition processes. The analysis of the marital patterns showed marriage provided an alternative pathway or added to the complexity of youth transitions. For the less-educated women respondents, who had limited options in the labour market or suffered from unemployment, marriage and building their own families provided an alternative pathway to leaving the parental home and gaining independence. For those who got married and built a family but continued their studies into higher education, the emotional and material support of their families, and especially of mothers who

took care of grandchildren or housework duties, proved crucial in managing their complex transitions. This finding is illustrative of the growing need for parental assistance in coping the growing individualization of risk and insecurity during youth transitions today (Jones, 2009).

When it comes to the transition patterns after leaving education current study focused on the degree of stability achieved in the labour market prior to the interview measured through whether respondents secured a permanent contract or acquired stable work arrangements for long periods. The TIES data on post-school transitions was analysed using an innovative descriptive method called latent class analysis (see chapter eight). The analysis resulted in a typology of six transition patterns; three active and three inactive. Among those active in the labour market, three latent classes of career were identified and named as; “early stable”, “stable”, and “shifting” transitions. Those in early stable transitions had the highest probability of achieving stable working arrangements in their first jobs. Those in stable transitions had a high likelihood of having changed jobs a few times before they stabilized in their current jobs. These two categories are reminiscent of the smooth and traditional transitions described in the literature (Evans, 2002, Plug and Bois-Reymond, 2006). Those who experienced shifting transitions had the least probability of securing permanent contracts and higher probability of unemployment or insecure or working arrangements. Shifting transitions paralleled the “shiffters” of Bradley and Devadason’s study (Bradley and Devadason, 2008), who experienced cyclical movements between work, study and other arrangements. Among the inactive respondents, a model with three latent classes was selected and the categories names as; “inactivity”, “stagnant transitions” and “in-transitions”. Respondents classified as inactive had the highest probability of being out of the labour market for the longest time and were unwilling to start working. Those with stagnant transitions had a higher likelihood of unemployment and for a longer period but were willing to enter the labour market. Those in the last, in-transition group had a higher likelihood of unemployment for shorter periods. The distribution of these transition typologies varied across settings. In Strasbourg shifting careers were more prevalent (37%) compared to Amsterdam (16.7%). Among the native-born descendants of immigrants from Turkey, there is a higher incidence of shifting careers compared to the comparison group in both cities, but again the proportion is higher in Strasbourg. Among the inactive profiles, native-born descendants of immigrants from Turkey are more present in both settings. The distribution of transition trajectories also varied according to respondents’ educational careers. The majority of the stable and smooth transition holders in Amsterdam and Strasbourg possessed tertiary diplomas. However, a considerable number of highly educated respondents demonstrated shifting status. Nevertheless, those respondents who dropped out of lower secondary education without a minimum diploma (a VMBO or *collège* certificate) experience the highest rates of inactive or shifting transitions both in Amsterdam and Strasbourg. Age also turned

out to be a significant marker as the likelihood of having a stable career increased with age in both cities. Furthermore, when we compare across settings, we see that more people in Amsterdam acquired a stable career at a younger age than in Strasbourg.

As a result the findings of the study show that youth transitions are not singular events but an intertwined set of processes that shape future conditions and possibilities from an early age. The study has shown that native-born descendants of immigrants from Turkey also experienced complex and prolonged transitions. However, whether this prolongation and complexity ultimately lead to stable transitions depended both on the institutional structures and the different forms of capital that were available to young people through their families and the capital they have developed over time. With regard to complex transitions, Amsterdam provided young people with more opportunities for work-study combinations through which they could develop different forms of capital crucial for transitions. However, the findings do not justify recommending young people's early involvement in the labour market during their transitions, as it also proved detrimental for the studies of some students, especially in Strasbourg. Nevertheless, where students could not rely on their parents to provide the necessary forms of capital to assist their transitions, were able to develop resources via working in career-relevant jobs and this was more plausible in Amsterdam due to its more flexible work and study arrangements.

In order to understand the role of Turkish immigrant parents, as well as the resources available to respondents during their transitions, the study explored different forms and volumes of capital in relation to the structures that surround them. This approach has two advantages. Firstly, using forms of capital to understand social class composition helps to discern the crucial differences among immigrant parents, who may otherwise seem to share a similar class position. The current study has highlighted how the different forms of capital immigrant parents either bring to or develop in their new contexts of settlement allow them to assist their children's transition. Secondly, the symbolic value of a form of capital is defined in relation to the certain fields in which the social trajectories of immigrant parents' children are located. Understanding different forms of capital in close relation to fields could help us understand both what kind of resources could be of use to young people and their parents in the given conditions and also what their limitations are.

My findings contribute to debates in "second generation" research by incorporating insights from an increasing body of comparative research on the descendants of immigrants in Europe (Crul and Schneider 2010). However the study also highlighted the importance of careful operationalization of the "generation" concept. Even if the current study focused on a cohort of young people (between the ages of 20 to 30), two forms of parental generations were identified those who

had parents who immigrated and those who had grandparents who immigrated and the parents came as adolescents. This differentiation had implications for the different forms of capital possessed by the parents. Hence the current study suggests to employ the term generation with precaution and ideally after paying sufficient attention to birth cohorts, parents' time of arrival in the host countries as well as the social, economic and political conditions of the milieu. In that sense the choice of generation concept in the current study underlines that fact that these young people shared similar economic and social conditions but also had comparable motivations and concerns with regards to their transitions. With these concerns in mind describing them as a "generation in transition" emphasizes both the temporality of the concept itself and its relation to youth transitions.

Nederlandstalige Samenvatting

Deze studie heeft tot doel jeugdtransities van de Turkse tweede generatie (in Nederland en in Frankrijk geboren nakomelingen van immigranten uit Turkije) in Amsterdam en Straasburg te verkennen. Het betreft jongeren die geboren en getogen zijn in Amsterdam en Straasburg, maar waarvan de ouders als immigranten uit Turkije naar deze steden kwamen. Allereerst putte de studie uit de rijke literatuur over transities in de jeugdsociologie, die de complexiteit van de huidige ervaringen met jeugdtransities onderzoekt en omarmt (Furlong, 2009) en een bijdrage levert aan deze literatuur door te focussen op de nakomelingen van immigranten, wiens onderscheidend vermogen wel gedocumenteerd, maar niet diepgaand onderzocht is. Daarnaast past het de beweringen en theoretische discussies van studies over jeugdtransitie toe op de casus van in Nederland geboren nakomelingen van immigranten en probeert het een alternatief perspectief te bieden in het veld van tweede-generatie onderzoek door jeugdtransities als een voortdurend proces te benaderen, in plaats van als een uitkomst. Het ziet transities niet als een op zichzelf staand fenomeen, maar als een continue serie van gebruiken. Deze benadering valt samen met de resultaten van eerdere studies die huidige jeugdtransities zien als complex en verweven, vanwege het feit dat de grenzen tussen onderwijs en werk vervagen (Furlong, 2009, Schoon en Silbereisen, 2009, Wyn en Swyer, 1999). Bovendien vereist de studie van transities als processen een retrospectieve benadering die teruggaat naar ervaringen op de middelbare school (Raffe, 2009, Van de Werfhorst en Mijs, 2010). In het kwantitatieve en kwalitatieve onderdeel van de studie werd een retrospectieve benadering toegepast om de transities terug te volgen naar de middelbare school en daarna de trajecten van de respondenten via hun verschillende onderwijspaden, studentenbaantjes en stages naar de arbeidsmarkt te kunnen volgen. Deze benadering van transitie als een proces maakt het moeilijk te spreken van een “definitieve” uitkomst over de transities van de respondenten, die allen tussen de 20 en 30 jaar waren ten tijde van het onderzoek, en wiens trajecten konden (en nog altijd kunnen) veranderen.

Daarnaast maakt de vergelijkende aard van de studie dat instituties en de ervaringen van jongeren tegelijkertijd vergeleken en tegenover elkaar geplaatst worden in twee verschillende steden: Amsterdam en Straatsburg. Hierdoor wordt onderzocht hoe significant verschillen tussen steden en landen binnen onderwijssystemen en arbeidsmarkten zijn in het vormen van de ervaring van de tweede generatie (Crul et al., 2012, Van de Werfhorst en Mijs, 2010). De vergelijking van transities in Amsterdam en Straatsburg vestigde de aandacht op de rol van macrostructurele en institutionele verschillen in het vormen van de transitietrajecten. De vergelijking van transities in Amsterdam en Straatsburg, vestigde de aandacht op de rol van macrostructurele en met name institutionele verschillen tussen deze twee omstandigheden in het vormen van transitietrajecten. De combinatie van

kwalitatieve en kwantitatieve methoden zorgde ervoor dat de dynamiek van transitie in beide omstandigheden tot in detail in kaart kon worden gebracht en onderzocht. In het kwantitatieve gedeelte van het onderzoek werd de TIES survey, destijds de meest uitgebreide en actuele dataset op stadsniveau beschikbaar voor Amsterdam en Straatsburg, gebruikt om een goede vergelijking te trekken (Crul et al., 2012). In het kwantitatieve gedeelte zijn de cohorten van zowel de nakomelingen van immigranten als van hun peers met in Nederland en Frankrijk geboren ouders vastgesteld. De laatste groep is gebruikt als een vergelijkingsgroep en als een proxy voor de algemene trends. Het kwalitatieve gedeelte behandelde exclusief een subset van de TIES respondenten van beide locaties die in Nederland of Frankrijk geboren waren en waarvan de ouders vanuit Turkije waren geëmigreerd. Er werden semi-gestructureerde diepte-interviews met 50 nakomelingen van immigranten uit Turkije afgenomen om hun individuele ervaringen met en perspectieven op hun transitietraject te verkennen. Zoals geïllustreerd in hoofdstuk vier delen de ouders van de respondenten in deze studie allemaal een vergelijkbare migratiegeschiedenis; de meerderheid arriveerde in de jaren '70 vanuit de Centraal- en Oost-Anatolische regio's. De vergelijkbare migratiegeschiedenissen van de ouders vormen het startpunt van de landenvergelijking. Niettemin illustreert de studie dat verschillende nationale omstandigheden leiden tot differentiatie van middelen onder zowel migrantenouders als onder de tweede generatie. De combinatie van deze heterogeniteit en het voornaamste doel van de studie om individuele ervaringen te verkennen, maakt het moeilijk de immigranten en hun in Nederland en Frankrijk geboren nakomelingen als één groep te beschouwen; noch vormen zij een homogene gemeenschap, noch organiseren zij zich in een "groep" (Brubaker, 2004). Derhalve vormen de ervaringen van jeugdtransities in verschillende omstandigheden van tweede generatie Turkse Nederlanders en Turkse Fransen het onderwerp van deze studie.

Wat betreft de bevindingen van deze studie is het eerste structurele verschil tussen de twee steden de opzet van het onderwijssysteem, in het bijzonder aangaande vroege stratificatie. De wijze waarop transitie zich ontwikkelen kan niet onderzocht worden zonder vroegtijdige selectie in de onderwijssystemen te bestuderen (Raffe, 2009, Van De Werfhorst en Mijs, 2010). Volgens de TIES survey werd in zowel Amsterdam (72%) als in Straatsburg (54%) de meerderheid van de tweede generatie geplaatst in het beroepsonderwijs. Onder de respondenten was slechts een minderheid in staat de studie in het hoger onderwijs te vervolgen na geplaatst te zijn in het beroepsonderwijs (13 % in Amsterdam en 8% in Straatsburg). Terwijl huidige jeugdtransities vaak worden omschreven als verlengde transitie, laten de bevindingen van de TIES survey zien dat het verlengen van studies en het uitstellen van transitie niet altijd een makkelijke beslissing is. Onderwijssystemen die vroege stratificatie toepassen bepalen en beperken namelijk de wijze waarop een transitie kan worden verlengd. Daarnaast werd de rol van het

kapitaal van de migrantenouders en vroegtijdige selectie in het onderwijs geïllustreerd door de kwalitatieve interviews. In zowel Amsterdam als Straatsburg zonden sommige ouders hun kinderen naar prestigieuze scholen. Volgens het relaas van de respondenten in Amsterdam, vormden de CITO score en het advies van de docenten, en niet de ouders van de respondenten of de respondenten zelf, hierin een doorslaggevende rol. In Straatsburg, daarentegen, waren de ouders in staat de beslissing van de klassenraad, over de vraag of hun kinderen een academisch onderwijspad kon bewandelen, te beïnvloeden. Als gevolg daarvan waren beslissingen over het te volgen onderwijspad in Straatsburg vatbaarder voor de eisen en voor het cultureel kapitaal van de ouders, als ook voor de ambities van de studenten. Transitieprocessen waren daarom in beide steden niet alleen gevormd door het transitiemoment maar al door vroege stromen en de rol die de ouders en partners speelden tijdens deze processen.

Hoofdstuk zes betoogt dat de transitie tussen werk en studie complex is geworden, omdat in beide omstandigheden, maar in het bijzonder in Amsterdam, jongeren de arbeidsmarkt al betreden, terwijl ze nog studeren. De kwalitatieve interviews lieten zien dat jongeren door toegang tot stages en relevant part-time werk, in staat waren naast beroepsvaardigheden ook het cultureel en sociaal kapitaal te ontwikkelen dat benodigd is voor hun overgang naar de arbeidsmarkt. Dit was met name van belang voor de studenten in het hoger onderwijs die geen toegang tot sociale netwerken hadden via hun ouders of familie. Wat betreft stages hadden beroepsgerichte studenten in Amsterdam meer stage-ervaring vergeleken met de beroepsgerichte studenten in Straatsburg. Dit gold ook voor tertiaire beroepsopleiding (HBO), waarin studenten in Amsterdam langere stageperiodes hadden, terwijl in Straatsburg slechts één segment van de tertiaire beroepsopleiding zo'n mogelijkheid biedt (*BTS en Alternance*). In beide steden waren de studenten die in staat waren relevante studentenbaantjes te bemachtigen het meest in het voordeel, vanwege de positieve impact die dit had op hun CV. Tegelijkertijd leidden studie-werk combinaties niet altijd tot positieve uitkomsten. In Straatsburg maakten moeilijke arbeidsomstandigheden en veeleisende schooltijden het moeilijk voor studenten om te werken tijdens hun studie. Het ouderlijk financieel kapitaal bleek dus een cruciale factor in de vraag of en hoe het onderwijs verlengd kon worden. In Straatsburg konden de studenten, waarvan de ouders naast de school van hun kinderen ook zakgeld voor persoonlijke uitgaven konden garanderen, ervoor kiezen niet te werken als ze voelden dat hun academische werkzaamheden zou schaden. In Amsterdam werkten alle studenten, ongeacht het inkomen van hun ouders. Niettemin stelden ouders die hun kinderen financieel ondersteunden hen in staat selectief te zijn in hun baankeuze en alleen banen aan te nemen die hun kansen op de arbeidsmarkt en netwerk daadwerkelijk zouden vergoten. Net als in eerdere studies (Milewski en Hamel, 2010) laten mijn bevindingen zien dat een huwelijk de meest gebruikelijke en geprefereerde samenwoonvorm is onder de Turkse tweede generatie. Daarnaast speelde het

huwelijk een cruciale rol in het transitieproces van de respondenten. Analyse van huwelijkspatronen liet zien dat het huwelijk een andere weg bood voor de gebruikelijke jeugdtransities. Voor de minder goed opgeleide vrouwelijke respondenten, die beperkte opties hadden op de arbeidsmarkt of werkloos waren, bood het huwelijk en gezinsstichting een alternatieve weg het ouderlijk huis te verlaten en onafhankelijkheid te verwerven. Voor degenen die trouwden en hun studies in het hoger onderwijs vervolgden, bleek de emotionele en materiële steun van hun familie, in het bijzonder van moeders die hielpen in het huishouden, cruciaal in het laten slagen van hun complexe transities. Dit is illustratief voor de groeiende noodzaak voor ouderlijke assistentie in het omgaan met de door individualisering groeiende risico's in jeugdtransities (Jones, 2009).

Aangaande de transitiepatronen na het verlaten van het onderwijs focust de studie op de mate van stabiliteit die bereikt werd op de arbeidsmarkt. Deze mate van stabiliteit werd gemeten door te kijken of de respondenten voor het interview een vast contract of een stabiele arbeidsovereenkomst voor langere tijd bezaten. De TIES data over naschoolse transities werden geanalyseerd met een innovatieve methode, *latent class analysis* (zie hoofdstuk acht). De analyse resulteerde in een typologie van zes transitiepatronen; drie actieve en drie inactieve. Onder de actieve op de arbeidsmarkt werden drie vormen onderscheiden; “vroeg stabiele”, “stabiele” en “verschuivende” transities. Respondenten in vroeg stabiele transities hadden de grootste kans op een stabiel arbeidscontract in hun eerste baan. Respondenten in stabiele transities hebben vaak een aantal keer van baan gewisseld voordat ze bij hun huidige stabiele baan belandden. Deze twee categorieën doen denken aan de soepele en traditionele transities zoals beschreven in de literatuur (Evans, 2002, Plug en Bois-Reymond, 2006). Zij die verschuivende transities hebben ervaren, hadden de minste kans op een vast contract en de grootste kans op werkloosheid of onzekere arbeidsvoorwaarden. Verschuivende transities leken op de “shifTERS” uit Bradley en Devadason’s studie (Bradley en Devadason, 2008). De “shifTERS” uit die studie kenden cyclische bewegingen tussen werk, studie en andere bezigheden. Onder de werkloze respondenten werd een model met drie latente klassen geselecteerd; “inactief”, “stagnerende transities” en “in transitie”. Respondenten die geclassificeerd werden als werkloos hadden de grootste kans om voor langere tijd buiten de arbeidsmarkt te belanden en waren niet bereid om de arbeidsmarkt te betreden. Respondenten in stagnerende transities hadden een grotere kans op werkloosheid voor een lange periode, maar waren wel bereid de arbeidsmarkt weer te betreden. De respondenten in de transitiegroep hadden een grotere kans op werkloosheid voor kortere periodes. De verdeling van deze transitietypologieën verschilde per omgeving. In Straatsburg kwamen verschuivende carrières vaker voor (37%) dan in Amsterdam (16.7%). Onder de tweede generatie Nederlandse Turken en Franse Turken komen “verschuivende carrières” vaker voor in vergelijking met de vergelijkingsgroepen in beide steden, maar het aantal is opnieuw hoger in Straatsburg. Onder de werklozen zijn tweede

generatie Nederlandse Turken en Franse Turken vaker vertegenwoordigd. De verdeling van transitietrajecten verschilde ook naar gelang de onderwijscarrières van de respondenten verschilden. De meerderheid van jongeren met stabiele transitie in Amsterdam en Straatsburg bezat tertiaire diploma's. Desalniettemin vallen zowel in Amsterdam als in Straatsburg de respondenten die uitvielen in het lagere voortgezet onderwijs zonder minimumdiploma (een VMBO of *collège* diploma) het vaakst in de categorieën 'werkloos' of 'verschuivende transitie'. Leeftijd bleek ook een belangrijke variabele, aangezien de kans op een stabiele carrière in beide steden toenam naarmate de respondenten ouder waren. Daarnaast ligt in Amsterdam het aantal mensen dat op jongere leeftijd een stabiele transitie doormaakte hoger dan in Straatsburg.

Dientengevolge laten de bevindingen van de studie ons zien dat jeugdtransities geen op zichzelf staande gevallen zijn. Ze vormen een verweven reeks van processen die de toekomstige mogelijkheden al vanaf jonge leeftijd vormen. De studie liet zien dat tweede generatie Turkse Nederlanders en Turkse Fransen ook complexe en langdurige transitieën doormaakten. Desondanks hing de vraag of dit uiteindelijk leidde tot stabiele transitie af van zowel de institutionele structuren als van de verschillende vormen beschikbaar kapitaal voor jongeren – zowel vanuit hun families als zelf verworven naar verloop van tijd. Aangaande de complexe transitieën bleek Amsterdam de jongeren meer mogelijkheden te bieden werk en studie te combineren, waardoor ze verschillende – voor transitieën essentiële – vormen van kapitaal konden verwerven. Daaruit volgt niet dat een vroege participatie op de arbeidsmarkt tijdens de studie altijd positief uitpakt. De participatie bleek in sommige gevallen ook schadelijk voor de studies van studenten, in het bijzonder in Straatsburg. Desalniettemin, daar waar studenten niet konden vertrouwen op hun ouders voor het benodigde kapitaal ter ondersteuning van hun transitieën, bleken ze in staat deze middelen te verwerven via werk in voor hun carrière relevante banen. Dit was aannemelijker in Amsterdam, omdat er meer flexibele regelingen voor werk en studie bestaan.

Om de rol van Turkse migrantenouders en de beschikbare middelen van respondenten tijdens de transitieën te begrijpen, werden verschillende vormen van kapitaal in relatie tot de structuren waarin het kapitaal zich bevindt, onderzocht. Deze benadering heeft twee voordelen. Allereerst, het gebruik van verschillende vormen van kapitaal om de compositie van sociale klasse te begrijpen, helpt ons belangrijke verschillen onder migrantenouders te onderscheiden, die zonder deze benadering een zelfde klassenpositie lijken te delen. Deze studie liet zien hoe de verschillende vormen van kapitaal, die migrantenouders ontwikkelen in hun omstandigheden, hen in staat stellen te assisteren bij de transitie van hun kinderen. Ten tweede wordt de symbolische waarde van een vorm van kapitaal bepaald in relatie tot bepaalde velden (fields) waarin de sociale trajecten van de kinderen van migrantenouders zijn gevestigd. Het begrijpen van verschillende vormen van

kapitaal in nauwe relatie tot deze velden (fields) kan ons helpen te begrijpen welke middelen bruikbaar zijn voor jongeren en hun ouders onder de gegeven omstandigheden, en ook wat hun beperkingen zijn.

Mijn bevindingen dragen bij aan debatten in “tweede generatie” onderzoek door het samenbrengen van inzichten uit een toenemende hoeveelheid van vergelijkende studies naar de tweede generatie in Europa (Crul en Schneider 2010). Daarnaast markeert de studie ook het belang van voorzichtig gebruik van het concept “generatie”. Deze studie richtte zich op een cohort van jongeren (in de leeftijd van 20 tot 30) en onderscheidde twee vormen van ouderlijke generaties: die waarin de ouders emigreerden en die waarvan de grootouders emigreerden (hier kwamen de ouders hen als adolescenten achterna). Deze differentiatie had implicaties voor de verschillende vormen van kapitaal die de ouders hadden. Daarom stelt deze studie voor voorzichtigheid te betrachten bij het gebruik van de term generatie: idealiter wordt voldoende aandacht geschonken aan geboortecohorten, het aankomstmoment van de ouders in gastlanden, en aan sociale, economische en politieke omstandigheden van het leefmilieu. De keuze voor het concept generatie in deze studie onderstreept het feit dat jongeren vergelijkbare economische en sociale omstandigheden deelden, maar ook vergelijkbare motivaties en zorgen hadden over hun transitie. Deze zorgen in acht nemend benadrukt een beschrijving van hen als een “generatie in transitie” zowel de tijdelijkheid van het concept als ook de relatie tot jeugdtransities.